

DR. FARKAS GYÖRGY 75. SZÜLETÉSNAJÁRA

Dr. Farkas György 1971-ben szerezte szerkezet építőmérnöki oklevelét a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán. Ettől kezdve kisebb megszakításokkal az Egyetem oktatója. 1971-től 1976-ig tanársegéd, 1976 és 1994 között adjunktus, 1994- től 2000-ig egyetemi docens, 2000 és 2016 között egyetemi tanár, 2016-óta professor emeritus. 1975-ben Mérnöki Matematikai

Szaktmérnöki oklevelet, 1976-ban Műszaki Doktori címet szerzett. 1994-ben a műszaki tudomány kandidátusa (PhD), 1999-ben habilitált. 1997-től 2001-ig Széchenyi Professzori Ösztöndíjas. 2004-ben a Magyar Mérnökakadémia rendes tagjává választotta 1995-től a Vasbetonszerkezetek Tanszék, majd 2000 és 2010 között jogutódja, a Hidak és Szerkezetek Tanszék tanszékvezetője. 1997-től 2005-ig az Építőmérnöki Kar dékánja. 2005 és 2016 között a BME Szenátusának választott tagja, a Gazdasági Bizottság elnöke. A **fib** magyar tagozatának megalakulása óta aktív tagja, a Tanácsadó Testület elnöke. Pályafutása során széleskörű nemzetközi kapcsolatokra és tapasztalatokra tett szert. 1977-78-ban Párizsban, az ENPC egyetem ösztöndíjas kutatója, 1979 és 1982, majd 1985 és 1989 között az oráni USTO és az algéri ENP egyetemeken oktatott, kutatott és szerzett tervezési tapasztalatokat az arab világban. 1992-ben a svájci állam ösztöndíjasaként vendégkutató volt a lausannei EPFL egyetemen.

Az 1990-es években a BME Francia Tagozatának kari vezetője, egy évig igazgatója, majd az Építőmérnöki kar TEMPUS koordinátora. A 2000-es évek első évtizedében elnökségi tagja az Európai Építőmérnöki Karok Szövetségének (AECEF) és az európai építőmérnöki képzés harmonizálására létrehozott (EUCEET) szervezetnek. Kutatásvezetőként közreműködött nemzetközi INCO- COPERNICUS, PHARE és COST programok munkájában is. 1991-ben kollégáival létrehozták a Pannon Freyssinet vállalatot, melynek egy ideig műszaki igazgatója volt.

Oktatói, kutatói, szakmai munkásságának szűkebb szakterülete a vasbetonépítés, elsősorban a feszített vasbeton

szerkezetek és a nagyszilárdságú betonok alkalmazásával kapcsolatos kutatások, fejlesztések, és a hídépítés. Saját kutatásai mellett számos doktorandusz hallgató kutatásit is irányította. Több mint ötven éves pályafutása során számos épület, műtárgy és híd tervezésében, kivitelezésében, vagy szakértésében működött közre. Ezek közül például a Mostaganemi Kórház (Algéria) statikus terveit, gabonasílok megerősítését, közepes nyílású vasbeton hidak megerősítését, autópálya felüljárók terveit érdemes megemlíteni. Közreműködött a Paksi Atomerőmű élettartam hosszabbításának feltételeit vizsgáló és kidolgozó bizottság munkájában is. Szakmai munkásságát több mint kétszáz publikáció fémjelzi. Aktív szerepet vállalt a tartószerkezetek tervezése európai szabványrendszerének, az EUROCODE-ok kidolgozásában, oktatásában, hazai bevezetésében, az angol nyelvű európai szabványok lefordításában, a nemzeti mellékletek kialakításában is.

2000 óta a Magyar Szabványügyi Testület MSZT MB 119 tartószerkezeti műszaki bizottságának elnöke, 2019-ig a BME képviselője az MSZT Szabványügyi Tanácsában. 2019-től az MSZT elnöke. A Magyar Mérnöki Kamarának megalakulása óta tagja. Budapesti, majd országos küldött, 2008 és 2012 között a Tartószerkezeti Tagozat elnökségi tagja, 2009-től 2013-ig az országos elnökség tagja, és az oktatási albizottság elnöke. Jelenleg is a végzettségek szakirányúságát megállapító szakértői testület elnöke.

Oktatói, szakmai munkájának elismeréseként számos kitüntetésben részesült. 1996-ban, 2005-ben és 2016-ban az Építőmérnöki Kar Hallgatókért díját, 2000-ben a Közlekedéstudományi Egyesület (KTE) Irodalmi díját, 2003-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését, 2005-ben a BME Pro Juventute Universitatis díját, 2007-ben a BME József Nádor Emlékérmét, 2019-ben a Hidászokért Egyesület Apáthy Árpád díját kapta. A **fib** Magyar Tagozata nevében gratulálunk az eddigi gazdag szakmai életúthoz. További jó egészséget és sikereket kívánva szeretettel köszöntjük kedves kollégánkat születésnapja alkalmából.

Dr. Balázs L. György

ADLER GYÖRGY 75. SZÜLETÉSNAPJÁRA

Adler György 1947. június 9-én született Győrben. Építészmérnök édesapja szakmai példáját követve a győri Hild József Építőipari Technikumban érettségizett. Építőmérnöki oklevelét a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán szerezte 1971-ben, majd 1978-ban építőipari gazdaságmérnöki oklevelet szerzett ugyanitt.

1971-től 1973-ig a Közlekedési Építő Vállalatnál (KÉV-Metró) kezdő munkahelyi mérnökként a 2-es és 3-as metró építésénél részalak és egyéb vasbeton szerkezetek kivitelezésében vett részt. 1973-tól az Általános Géptervező Irodánál statikus tervező, majd statikus csoportvezető lett. Az akkori Kohó és Gépipari Minisztériumhoz tartozó különböző gépipari üzemek vasbeton és acél gyártósarnokai, speciális kiszolgáló létesítményei szerkezettervezője volt. 1987-1990 között az Iparterv G Irodánál főleg erőművi új berendezések és rekonstrukciójuk statikai tervezését végezte.

1990-ben statikus és építész kollégáival megalapította a Megalit Mérnöki Irodát, melynek ügyvezetője és statikus tervezője lett. Ennek keretében több mint 20 éven át számos ipari, köz- és lakóépület statikai tervezését végezte.

1993-ban az osztrák Vorspann-Technik cég (továbbiakban VT) megbízta saját csúszóbetétes feszítési rendszerének magyarországi megismertetésével, a technológia hazai alkalmazása engedélyeztetésével. Ennek eredményeként a VT szabadkábelek alkalmazására elsőként a szolnoki ártéri Tisza híd megerősítésénél került sor. (Hídépítő Zrt. és Pont Terv Kft. tervei alapján.) Ezt követte a Bajánsenye-Nagyrákos vasúti híd, (Hídépítő Zrt. tervei alapján.) Később számos új szekrénytartós, szakaszosan tolt hídnál alkalmazták a VT technológiáját az M0, M6 ill. M7 hídjainál, ahol a tervezőkkel, kivitelezőkkel szükséges folyamatos koordináció volt feladata.

Emellett a Megalit Kft. keretein belül számos tartószerkezet csúszóbetétes feszítési munkáit irányította alvállalkozóként.

Ennek során hazánkban elsőként alkalmaztak gyűrűirányú csúszóbetétes feszítést a debreceni szennyvíztelep vasbeton silói palástjainál (Mélyépterv Komplex tervei). Ezt több mint tíz szennyvízkezelő siló, biogáztartály, cukorsiló, mészköpor siló vb. palástja feszítésének kivitelezése követte, nagyrészt saját tervei alapján. Több híd utólagos csúszóbetétes megerősítése kivitelezését irányította. (pl. M7-es autópálya feletti érdi hidak, Pont-Terv Kft. tervei) új ferdekábeles gyalogos híd a Ferihegyi gyorsforgalmú út felett (Speciálterv Kft.) valamint a Balatonújlak közeli, az M7 feletti közúti vb. híd hossz és keresztirányú feszítése.

A hidak és silók mellett több csúszóbetétes feszített monolit vasbeton szerkezet tervezését és kivitelezését végezte. Első 1997-ben a Madách Színház rekonstrukciója volt, ahol nagyfeszítávú, nagy terhelésű feszített monolit vasbeton gerendák készültek. Ezt követően elsőként alkalmazták csúszóbetétes feszítést előregyártott T keresztmetszetű 24 m-es vasbeton főtartóknál a győri Philips gyár, valamint az Audi gyár üzemcsarnokai kivitelezésénél. Fontos tevékenysége volt nagyfeszítávú vasbeton födémek tervezése és kivitelezése. (pl. a Bp. XII. Gesztenyekert födéme, a Vörösmarty téri Vigadó épülete födémei

Az új feszített szerkezetek mellett több mint 40, szerkezetében károsodott műemlék épület csúszóbetétes feszítéssel való stabilizálását, megerősítését tervezte és kivitelezte. Ezek közül kiemelkedik a szentesi Református Nagytemplom és a budapesti Deák téri Evangélikus Templom megerősítése.

2021 végén nyugdíjba ment, és kisebb statikus tervezési feladatok mellett már inkább a családjával, unokákkal való tevékenység került előtérbe.

A *fib* Magyar Tagozata szeretettel köszönti Adler Györgyöt, a rendkívül sok oldalú, mérnököt 75. születésnapja alkalmából, aki a feszítési technológiák hazai elterjesztése, tervezése és kivitelezés terén szerzet elévülhetetlen érdemeket.

Vörös József

DR. KOVÁCS KÁROLY 80. SZÜLETÉSNAPJÁRA

Kovács Károly vegyipari technikai érettségi és egyéves papíripari gyakornoki munka után a BME Vegyészmérnöki karán végzett 1966-ban. Az egyetem elvégzését követően néhány évig a Papíripari Tröszt Csepeli Cellulózüzemében dolgozott üzemmérnökként, majd üzemvezetőként. 1971-ben került a Budapesti Műszaki Egyetem Építőanyagok Tanszékére, ahol először az MTA Mechanikai Technológiai

Kutatócsoportjának munkájában vett részt, később a tanszék tudományos munkatársa, majd adjunktusa lett. Hat évig a tanszéki laboratórium vezetője, tíz éven keresztül pedig tanszékvezető helyettese és egyúttal a gazdasági ügyek intézője volt. 1966-tól az ÉMI Kht. Vegyészet és Alkalmazástechnikai Tudományos Osztályának vezetője, majd 2005 és 2010 között az ÉMI Nonprofit Kft. Tűzvédelmi és Nukleáris létesítmények Divíziójának vezetője, azt követően 2011. év végéig a Nukleáris Létesítmények Divízió vezetője volt. Műszaki doktori értekezését műanyagkötésű perlit rendszerek témában írta.

A szerves anyagok iránti érdeklődése későbbi kutatási tevékenységeiben is megjelent; mélyrehatóan foglalkozott a szilikátok, elsősorban betonok és szerves anyagok, betonok és műanyagok kapcsolataival. Másik nagy kutatási területe a betonok és vasbetonok korróziója, a károsodási okok és következményeik feltárása, a vizsgálati és javítási lehetőségek

kidolgozása, megfelelő betonanyagok tervezése volt. Kutatási és szakmai tapasztalatait számos alkotás bizonyítja, közöttük szabadalmak a hőszigetelés, páraszellőzés terén, javítási és felújítási technológiák kidolgozása. Publikációinak száma jelentős: 50-nél több szakcikk, könyvrészletek, emellett közel 40 konferencia előadás. A feldolgozott témák mind az építőmérnök hallgatóknak, mind a hasonló területeken dolgozó szakembereknek nagy segítséget nyújtanak.

Az elmúlt 40 évben a BME Építőmérnöki Kar nappali, levelező és szakmérnöki képzésében 13 tárgyat oktatott (köztük: Kémia, Szerkezetek védelme és javítása, Diagnosztika, Betonstruktúra - tartósság stb.). Közvetlen előadói stílusa és nagy tárgyi tudása sok emlékezetes és hasznos előadással gazdagította hallgatóit. Ma címzetes docensként tartja egyetemi előadásait. Szakmai közéleti tevékenysége kiterjedt; évtizedek óta az MTA Építészeti Munkabizottság Építőanyagok és Épületkémia albizottságának titkára, 3 évig a Szilikátipari Tudományos egyesület főtitkára volt, tagja a fib Magyar Tagozatának.

Jelenleg az ÉMI szerződéses munkatársa és a Paksi Atomerőmű öregedéskezelési programjában tevékenykedik. A Mérnökkamara által szervezett Nukleáris mérnökképzés részelőadója.

Kedves kollégánkat, aki ma is hatalmas energiával él mérnöki hivatásának, nem először köszöntjük lapunk hasábjain. Kívánjuk, hogy jó erőben, egészségben folytathassa hasznos tevékenységét az oktatás, a kutatás és a diagnosztika területén.

Cs.E.

DR. OROSZ ÁRPÁD (1926-2022) EMLÉKÉRE

A Hidak és Szerkezetek Tanszék pótolhatatlan veszteségként érte, hogy dr. Orosz Árpád, a Tanszék Professzor Emeritusza 2022 május 1-jén kilencvenhetedik életében elhunyt. Törtelen optimizmusa és élni akarása az utóbbi években több egészségügyi krízisen átsegítette, de ez a legutóbbi, gyors lefolyású súlyos betegség legyűrte ellenállását.

Orosz Árpád 1926. január 16-án született Szentesen, elsőként egy köműves család négy gyermeke közül. A tisztességes szegénységben élő családtól csak a kipróbált, szilárd értékrendszerhez való ragaszkodást, a család együvé tartozásának igényét és a többre, jobbra, magasabbra törés kötelezettségét kaphatta útravalóul, de ez az örökség az eszmék és értékek válsága idején is biztos eligazodást, beláthatatlan magaslatok meghódításához is elegendő hajtóerőt adott neki. Jó képességű diák volt, rajzi, zenei és sportbeli adottságai magasan diáktársai átlaga fölé emelték. Gimnáziumi tanulmányait jelentős részben saját diák-keresetéből fedezte. Anyagi okból mégis meg kellett szakítania tanulmányait, amikor az érettségi már belátható közelségében volt. Pályamunkásként a MÁV dolgozója lett. 1944 nyarán megítélték neki a tanulmányai folytatásához a Horthy Miklós tanulmányi ösztöndíjat, de az őszi események ezt az ösztöndíjat Horthy Miklóssal együtt elsodorták. Helyette katonai kiképzés, majd a hosszú hadifogság lett osztályrésze. 1945. tavaszától 1948 őszéig ismerkedhetett az akkori Szovjetunió vidéki életével. Ott tanult meg – anyanyelvi környezetben – oroszul.

1949-ben érettségizett a szentesi Dolgozók Gimnáziumában. Még ugyanebben az évben megkezdte egyetemi tanulmányait. Másodéves korában megházasodott, feleségével Mikola Annával jóban-rosszban túljutottak aranylakodalmukon is. Kítettetéses diplomájával már két gyermek apjaként tért vissza a MÁV-hoz, amellyel munkakapcsolata egyetemi éve alatt sem szakadt meg. A Vasúti Tudományos Kutatóintézetben töltött hároméves aspirantúra után a II. sz. Hídépítéstan Tanszéken lett tanársegéd, 1958-ban elkészült és megvédett kandidátusi disszertációja alapján kandidátusi fokozatot és műszaki doktori címet szerzett. 1959-ben egyetemi adjunktussá, 1962-ben egyetemi docenssé lépett elő. A II. sz. Hídépítéstan Tanszék kettéválása után 1964-től a Vasbetonszerkezetek Tanszéke docense lett. 1977 nyarán, Bölskei Elemér halálát követően egyetemi tanárrá nevezték ki, és ő vette át a Tanszék vezetését. Megbízatást egészen a tanszékvezetők számára megszabott korhatár eléréseig, 1991-ig ő töltötte be. 1996-ban 70 éves korában méltatlan körülmények közt nyugdíjazták. Ezt követően kutató professzorként, majd Professzor Emerituszként dolgozott a Hidak és Szerkezetek Tanszéken.

Az egyetemi pályaképhez hozzátartozik, hogy 1969-től 1975-ig az Építőmérnöki Kar oktatási dékánhelyettese és a Kari Oktatási Bizottság elnöke, 1990 és 1991 között az Építőmérnöki Kar dékánja volt.

Ugyancsak hozzátartozik a pályaképhez, hogy tagja, ill. vezetője volt egy sereg tudományos és szakmai bizottságnak, szerzője és társszerzője több tankönyvnek, kézikönyvnek és mintegy hetven műszaki témájú cikknek, itthon és külföldön harminc-egynéhány előadást tartott magas szintű

tudományos plénumok előtt. Közreműködött húsznál több országos jelentőségű mérnöki létesítmény tervezésében és megvalósításában, továbbá megszámlálhatatlanul sok szakvélemény, kutatási jelentés elkészítésében.

Szakmai tevékenysége központjában a vasbetonszerkezetek – elsősorban vasbeton silók, víztornyok és mélyépítési műtárgyak – tervezésének, építésének, üzemelésének és helyreállításának kérdései álltak. Szakcikkének nagyobb része is ebben a kérdéskörben íródott. Sok éven át tagja volt az Igazságügyi Műszaki Szakértő Intézet építésügyi felülvéleményezést végző testületének. Körültekintő szakvéleményeit az egész hazai mérnök-társadalom vitán felülinek tekintette.

1961 és 1992 között hat hónapot a Hannoveri Műszaki Egyetemen, hat hónapot a Római Egyetemen, hat hónapot az Adelaidei Egyetemen töltött tanulmányúton. 1966. és 2001. között tíz hivatalos kitüntetést kapott.

Kilencvenhat év történéseit, törekvéseit, sikereit és kudarcait lehetetlenség még címszavakban is elsorolni, ezekből szemezgetni meg tisztelőtlenség lenne, ami méltán válthatná ki az őt jól ismerők elégedetlenségét is. Így a továbbiakban csak arra vállalkozhatunk, hogy elmondjuk, milyen erényeket látunk a vázolt pályaképből olyannak, ami példa gyanánt állítható a kortársak és az utókor elé.

Amit mindenki első látásra-hallásra megérezett, a *derű*. Nem könnyedség, nem is vidámságra való hajlam ez – bár az utóbbi sem állt tőle távol – hanem világlátás és valami nagyon mély meggyőződésből táplálkozó békés kisugárzás. Ez a derű sok barátot és tisztelőt szerzett neki, sok nehéz konfliktus elhárításában és feloldásában segítette. A derűhöz szervesen kapcsolódott a *közvetlenség* és a *bizalom*. Nem bizalmaskodás, nem is a gyarlóságok felett összekacsintó cimboraság, hanem nyílt és őszinte érdeklődés mindenki mindenféle problémája iránt.

Másik erénye a *méltóság* volt. Nem az, amit önteltségnek, távolságtartásnak, kenetteljességnek nevezhetnénk inkább az ellentettje ezeknek. Ami amögött a mással nehezen magyarázható tény mögött van, hogy ha megszólalt, rá azok is odafigyeltek, akik kevésbé vagy egyáltalán nem ismerték. Pedig sem kimagasló termete, sem szentori hangja nem volt, nem viselkedett sem kihívóan, sem bizalmaskodóan, nem öltözködött feltűnően, mégis, a pusztán jelenléte megemelte a társaság és a társalgás színvonalát. Ez a természetes méltóság tette lehetővé számára, hogy a katalógusok teljes mellőzésével tarthassa előadásait, emiatt tehette meg, hogy az oktatói respektus szikrányi veszélyeztetése nélkül adja elő bökkverseit a Vásárhelyi Napok hallgatóságának.

Harmadik erényként a *türelem* említhető a szó minden értelmében. „Apránként változtatni” volt a jelmondata oktatási dékánhelyettese alatt, és két dékáni ciklus során gyökeresen megújította az oktatási rendszert. A türelem erénye nyilvánult meg abban is, hogy tudatosan kerülte a nyílt konfrontációt, nem bocsátkozott szenvedélyes vitákba, ehelyett véleményei és szándékai fenntartásával kivárta, míg azok érvényre juthattak.

Talán legfontosabb erénye a *hitelesség* volt. Nemcsak az, hogy amit mondott, azt mindig úgy is gondolta, hanem az is, hogy szűkebb és tágabb környezet problémáiról mindig kiérlelt és kompetens véleményt tudott mondani. Ezt lehetne egyszerűen jólértesültségnek nevezni, de megfontolt

véleményei fedezetét nagyon szilárd értékrendszeren alapuló meggyőződés adta. Megejtő volt gondolkodásának módszeressége, sokoldalúsága és mély humánuma.

Ennek a hitelességnek meggyőző bizonyítékait a kilencvenes évek fordulója adta. A rendszerváltás kezdeti időszakában interregnum kialakulása és a kormányozhatatlanná válás veszélye fenyegette az Egyetemet. A karok ezért mindenki által hitelesnek ítélt személyekből álló testületeket alakítottak, ezek a feladata a működőképesség megőrzése és a megújuló szervezeti és működési szabályzatok előkészítése volt. Az

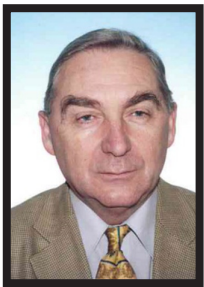
Építőmérnöki Kar professzorai egyhangúlag Orosz Árpádot találták alkalmasnak arra, hogy ebbe a testületbe delegálják. Aztán amikor a Kar – a kivételes helyzetnek megfelelően – közvetlenül választott új dékánt, a legtöbb ajánló szavazatot ő kapta, a választáson is elsöprő többséggel nyert.

Szinte élete utolsó napjáig dolgozott, utolsó tudományos közleménye még sajtó alatt van.

Példamutató életének emlékét megőrizzük.

Dr. Hegedűs István

DR. TÓTH ZOLTÁN (1942-2022) EMLÉKÉRE

Megrendülve vettük tudomásul, hogy életének 80. évében elhunyt dr. Tóth Zoltán okl. hídépítő mérnök, ny. főiskolai tanár, a műszaki tudomány kandidátusa, az intézmény korábbi főigazgató-helyettese, a Közlekedésépítési Intézet volt igazgatója, tanszékvezetője.

Dr. Tóth Zoltán az egykor Győrbe tervezett, de közben Szegeden és Szolnokon megvalósuló, majd a fővárosban a Budapesti Műszaki Egyetembe beolvadó Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem (ÉKME) hídépítési szakán végzett 1965-ben, s minőségvizsgáló szakmérnöki végzettséget is szerzett. Tudományos fokozata a műszaki tudomány kandidátusa, disszertációjának témája a közúti hidak korróziós fáradása.

A Széchenyi István Egyetem jogelőd intézményében, a Közlekedési és Távközlési Műszaki Főiskola Közlekedésépítési Karán, Budapesten, a Szerb utcában 1971. október 1-jén kezdte oktatói pályáját. 2012. közepéig, nyugdíjba vonulásáig tekintélyes, meghatározó résztvevője, alakítója volt a győri építőmérnöki képzésnek.

Intézményi, fakultási és tanszéki vezetőként is az új ismeretek, a munkaerőpiaci környezet és a mérnökképzés naprakész kapcsolatának folyamatos és rugalmas alakításáért dolgozott. Menedzser főigazgató-helyettesi pozíciójában, az 1990-es évek közepén a térség gazdaságának fejlődését az intézmény munkatársainak felhalmozott tudására alapozva szervezte. A térség több építőipari cége a technológia megújítását, az új anyagok és eljárások bevezetését, annak minőségbiztosítását dr. Tóth Zoltán közreműködésével valósította meg. Az új ismeretek így gyorsan bekerültek a győri építőmérnöki képzésbe, s mindez erősítette a széchenyis végzettség iránti érdeklődést.

Dr. Tóth Zoltán 1942 július 21-én született Lébényben. A győri Révai Miklós gimnáziumba (1956-58), majd a mosonmagyaróvári Kossuth Lajos Gimnáziumba járt (1958-60), és ott is érettségizett 1960-ban Egyetemi tanulmányait az Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetemen folytatta, ott szerzett mérnöki oklevelet a hídszakon, jeles eredménnyel.

1967-68-ban a BME Építőanyagok Tanszéke által szervezett Építőipari minőségvizsgálat c. szakmérnöki oktatásban vett részt, ahol 1970 január 14-én kapott építőipari minőségvizsgáló szakmérnöki oklevelet.

1974-ben megszerezte a doktori címet *Lemezvázak szerkezetek alakváltozási és feszültségi állapota* c. doktori értekezésével. Az értekezés foglalkozott olyan számítási

módszer kidolgozásával, amely alkalmas bármilyen igénybevételű és elrendezésű lemezvázak épületek (főleg előregyártott paneles épületek) alakváltozási és feszültségi állapotának a meghatározásával.

1994-ben a műszaki tudomány kandidátusi fokozatot szerzett *Közúti vasbeton hidak korróziós fáradása* c. értekezésével. A disszertáció foglalkozott a szerkezeti anyagok fáradási folyamatával, ezen belül a folytonossági hibák fáradásra gyakorolt hatásával. Ilyen a közúti hidaknál az acélbetéteken a kloridok okozta lyuk-korrózió. Az így keletkezett hibák tovább terjedését a törésmechanika tételeinek alkalmazásával szimulálja. Új módszert dolgozott ki a képlékeny tartományra is kiterjesztett kontúrintegrál meghatározására, a felületi kör alakú korróziós károsodás feltételezésével.

Első munkahelye a Beton és Vasbetonipari Művek Lábatlan Gyára volt, ahol minőségellenőrzési osztályvezetőként tevékenykedett (1965-68). Utána a Győr megyei Állami Építőipari Vállalat Házgyárában dolgozott, először minőségellenőrzési osztályvezetőként (1968-69), majd technológiai és szerkezettervezői osztályvezetőként.

Eme gyakorlati ismeretszerzése után került az Építőipari és Közlekedési Műszaki Főiskola Hídépítési Tanszékére, majd az intézet jogutódjaként a Széchenyi István Egyetem Szerkezetépítési tanszékére, ahol először főiskolai adjunktus (1971-77), főiskolai docens (1977-94), majd főiskolai tanár (1994-2012) nyugdíjba vonulásáig. 2012-ben nyugdíjba vonult.

Elsősorban oktató és kutató volt. Oktatta a tanszék szinte valamennyi tárgyait. Kilenc főiskolai, ill. egyetemi jegyzetet írt. Tudományos munkássága során elsősorban gyakorlati (alkalmazott) tudományos problémákkal foglalkozott. Eddig 48 tudományos publikációja jelent meg és 2 db könyvrészletet írt. Előadásokat tartott hazai és nemzetközi konferenciákon. Gazdag volt szakértői tevékenysége is. Több híd felújítási, megerősítési, szélesítési tervének elkészítésében vett részt, vagy irányította.

Szabadalmi voltak: *Talajfelszín alatti műtárgy és eljárás, valamint dúcolat annak kialakítására*. Lajstromszám: 179 213. (Társszerzőkkel); *Eljárás hídszegély, vagy járda szigetelésére, és mechanikai hatásokkal szembeni védelmére szolgáló szerkezet készítésére*. Lajstromszám: 205 782. (Társszerzőkkel).

Széleskörű volt közéleti szereplése. A Főiskolán intézeti igazgatóhelyettes (1981-90), közben intézeti igazgató (1984), tanszékvezető (1983-91), menedzser főigazgató-helyettes (1989-94) volt.

A közlekedéstudományi Egyesület Mérnöki Szerkezetek Szakosztály vezetőségi tagja 2010-ig, az Építéstudományi

Egyesület Győri csoport vezetőségi tagja, és a Győr-Moson-Sopron megyei Mérnöki Kamara alelnöke (1998-2002), és a **fib** Magyar tagozatának tagja.

Kitüntetései, elismerései: Közlekedési Minisztérium Kiváló Munkáért (1985), Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium, Kiváló Munkáért (1986), Oktatási Minisztérium Kiváló Munkáért (1988), Közlekedéstudományi Egyesület Egyesületi aranyjelvény (1990), Építéstudományi Egyesület Alpár érem (202), Közlekedéstudományi Egyesület Jáky József díj (2003).

Dr. Tóth Zoltán négy évtizedes oktatói életútja alatt több

ezer mérnök-jelölttel ismertette meg a hidak vizsgálatának, statikájának legkorszerűbb ismereteit. Halk szavú, határozott véleményt mondó, a teljesítményt megbecsülő, barátságos kollégaként emlékeznek rá egykori munkatársai, volt hallgatói.

Tisztelettel búcsúznak dr. Tóth Zoltántól, a vasbeton hidak statikájának és korróziójának szaktekintélyétől a Széchenyi István Egyetem és a **fib** Magyar tagozat munkatársai. Emlékét tisztelettel megőrizzük.

Dr. Balázs L. György

BETONTECHNOLÓGUS SZAKIRÁNYÚ TOVÁBBKÉPZÉS A BME ÉPÍTŐMÉRNÖKI KARÁN 2023-2024

A BME Építőanyagok és Magasépítés Tanszék szervezésében induló négy féléves kurzusra várjuk az érdeklődő kollégák szíves jelentkezését

A betonnal szembeni fokozott elvárások (pl. nagy szilárdság, tartósság, veszélyes hulladékok tárolása stb.), a speciális igényeket kielégítő betonok kifejlődésének és az európai szabványok megjelenésének hatására a betontechnológia jelentősége egyre nagyobb hangsúlyt kap és érdeklődésre tart számot napjainkban.

A BME ÉMK *Építőanyagok és Magasépítés Tanszék* a diplomával záruló **Betontechnológus Szakirányú Továbbképzése** a betontechnológia körébe tartozó legújabb ismeretek átadásával kívánja segíteni a praktizáló kollégákat. Saját, jól felfogott érdekében minden cégnek rendelkeznie kell jó betontechnológussal.

A továbbképzés célja, hogy a résztvevők megszerezzék a legfrissebb betontechnológiai ismereteket. Ennek érdekében a hallgatók a betontechnológiai módszerek mellett elmélyedhetnek a speciális tulajdonságú betonok témakörében, a betonalkotók anyagtanai kérdéseiben, az építőanyagok újrahasznosításában, a környezetvédelmi kérdésekben, a betonstruktúra elemzésében és annak hatásában a tartósságra, a diagnosztika nyújtotta lehetőségekben – aminek eredményei megfelelő javítási vagy megerősítési mód kiválasztását teszik lehetővé, a mély és magasépítési szerkezetek betontechnológiai szempontból jelentős tervezési és kivitelezési kérdéseiben –, a betongyártás és előregyártásban, a minőségirányítás és minőségbiztosítás módszereiben, valamint áttekintést kapnak a vasbetonépítésben megjelent legújabb anyagokról is a tanfolyamon.

Mindezen ismereteknek még fokozottabb jelentősége van az MSZ EN 206:2014 európai betonszabvány és az MSZ 4798:2016 *“Beton. Műszaki követelmények, tulajdonságok, készítés és megfelelés, valamint az EN 206 alkalmazási feltételei Magyarországon”* szabvány megjelenése óta.

A tananyag egymásra épülő rendszerben áttekinti a betontechnológiához szükséges összes ismeretanyagot, valamint a hozzájuk kapcsolódó jogi, gazdasági és vezetélméleti kérdéseket.

A négy féléves képzés (legalább szakirányú BSc diplomával) levelező rendszerben történik – félévenként 3-3 konferenciahat általában hétfő 10.00-tól csütörtök 16.00-ig – amely az utolsó félévben szakdolgozat készítéssel zárul.

A következő tanfolyam kezdete: 2023. március 1.

Jelentkezési határidő: 2023. február 10.

A jelentkezéshez kérjük csatolja:

- a végzettséget igazoló oklevél másolatát,
- szakmai önéletrajzot.

További információ, ill. kérdés esetén forduljon Sánta Ildikóhoz (tel: (1) 463-4068, e-mail: santa.ildiko@emk.bme.hu)

A tanfolyam részletes leírása és a jelentkezési lap a

<http://www.em.bme.hu/em/betontechnologus> internetes oldalon található.

Dr. Balázs L. György tanfolyamvezető tanár
balazs.gyorgy@emk.bme.hu